

PROœMIUM

---

1. Ab ipsis rei christianæ primordiis occœpit per homines in paganismo eductos scientiam inter et fidem, philosophiam inter atque theologiam implacabile dissidium induci. Recrudit autem ope protestantismi qui omnia sus deque vertens, duo illa posuit secum ipsis pugnantia principia ex quibus ejusmodi dissidium consequi necessario debuit: ex una enim parte *nihilismum rationis* in fide proclamavit, ex altera vero ad ipsius rationis apotheosin cum totius fidei jactura pervenit. Hinc habes quod maximopere mireris. Daniel Hoffmanus theologiæ professor in universitate Helmstadiensi mortale bellum indixit rationi, philosophiam *opus carnis* appellans, quodque prout verum in philosophia defenditur, in theologia falsum esse contendens (1). Kemnitius non esse curandum edid-

cebat, si fidei dogmata vindicantes in *absurditates philosophicas* incurramus (2). Hæc fuit palmaris doctrina Puffendorfii, quam a parente suo Lutherò hausit. Eum sequuti sunt Coccejus, Heineccius, Thommasius, Seldenus totum a positiva revelatione jus naturale repetens, aliisque. At ii ipsi protestantes, qui ut fidem extollerent, naturales rationis vires destruere et ad nihilum redigere conati sunt, iidem posthac rationem hanc ipsam velut unicum et infallibilem in rebus ipsius fidei judicem proclamare non sunt veriti, adeo, ut rationi libantes fidem prorsus expunxerint. In Germania Kantius Humii vestigiis insistens, atque rationis acumen extollens quasi Theon venerans, sub *criticismi* nomine philosophicam revolutionem induxit. Exinde namque germinavit *idealismus absolutus*, seu

(1) Leibnitius in *Diss. de conform. fidei cum ratione*, Opp. ed. Dutens. Geneva 1768, tom. I, § 12, id fassus est, scribens: "Reformatores, ac Lutherus præcipue, locuti quandoque sunt, quasi philosophiam omnino rejecerint, fideique inimicam esse judicaverint, quamvis dein hanc Lutheri notam emollire conetur. — Non inficiamur, paucos etiam ex catholicis *nihilismum rationis* admisisse; sed id procul dubio ex catholicæ doctrinæ principiis non effecerunt, quibus directe prorsus adversatur. Frustra proinde Tennemann in opere: *Grundriss der Geschichte der Philosophie*, seu *Adumbratio historica Philosophiarum*, Lipsiae 1825,

pag. 362, ut catholicos carperet, scribebat: "Postquam Nicole et Bossuet cum pluribus alijs *scepticismo* usi sunt, ut in sinum catholicæ Ecclesie protestantes revocarent, ac ut pondus auctoritatis ecclesiastice extollerent, rationis incertitudinem ostendendo."

(2) Examen Conc. Trid., p. 1, pag. 266. Hoc accipit Kemnitius a Lutherò cuius principium erat: "Quod verum est in Theologia, non semper verum est in Philosophia." Circa quod paradoxon dissertationem edidit Crusius, Opuscul. philosophico-theolog., Lipsiae 1750.

egoismus metaphysicus Fichtei; exinde philosophia *identitatis*, seu *realismus absolutus* Schellingii; exinde systemata Bouterwekii et Bardilii pantheistica labe scatentia; exinde demum philosophica Hegelii doctrina de *subjecti et objecti in idea identitate* (1). Sed, quum veritas semper ac certitudo de suis manibus elaberetur, ad nova in dies absurdiora philosophemata magnis nisibus adornanda propellunt.

Malum hac ipsa tempestate nostra culmen attingit ratione *positivismi* quem in Gallia Compte proponit, Tirè collustrat, Renan suo scripto « *Metaphysica et suum futurum* » ubique porrigit, et in suo libello « *Scientiae historicae et sistema naturalismi positivi* » factis humanis aptare connitur. Eum Feuerbalk in Germania, eum Stuart-Mill in Britannia, eum Ausonius De Franchi tum in opere inscripto « *Rationalismus populi* » tum per Italæ cathedras docet, disseminat, insculpit muneribus gubernii pellectus. — At nostris temporibus non modo hæretici, sed quidam etiam eruditi christiani nominis statuere ac vindicare nisi sunt *autonomiam inquisitionis et sententiarum in scientiis independentem a quavis auctoritate, divina et humana, quemadmodum Günther* (2), Frohschammer (3), aliique.

(1) Omnia neotericae philosophiae germanicae systemata eo demum spectant, ut velut e nihilo proprium *ego*, mundum ac *Deum* ipsum educant. Hinc officium philosophiae ab ipsis proclamatum das *objectivites des ichs*, id est τὸ proprium *ego ex apparenti objectivum sive reale constituere*. Quapropter illa Fichtei jactantia, qua discipulis suis pollicitus erat, se in proxima sua prælectione *Deum esse creaturum*. — *De natura philosophari, idem plane est ac naturam creare*. Sic inter ceteros

Nos, ut prælia Domini præliemur, indui arma lucis et contraria contrariis opposentes, disquirendum (quoad ejus fieri poterit) discutiendumque proposuimus, utrum corporea Deiparentis Assumptio possit irretractabili pontificio decreto p̄f̄finiri, ut critiken, philosophiam, theologiam atque jus diplomaticum in ordine ad Assumptionis dogma perpendentes, tum contra veteres protestantes quantum ratio in fidem, tum contra neo-protestantes quantum fides in rationem admirabile jubar offundat, satis abunde deprehendatur. Quare Deiparentis in cælum assumptæ Virginis pia veritas non tantum *catholicæ veritatis firmitudinem*, ut in 1^a disquisitione cognovimus, verum et *catholicæ dogmati harmoniam*, ut in hac 2^a disquisitione pertractandum aggredimur, contra neologos omnes aperit, eorumdemque lumina suo fulgore perstringit.

2. Insuper, quum in hoc opus incumberem, mens mihi pariter insedit, ut aliae Romanæ Ecclesiæ vindicaretur auctoritas, qua jure potitur, utpote mater fidei, unicum veritatis pharum, blanda nutrix scientiarum, cuius lumen in aliqua dogmatice constabilienda doctrina, mirifica sublimitate coruscat. Enim vero filii teñebrae et Ecclesiæ catholicæ proditores in suis quæ Romæ coguntur

Schellingius edixit in op. *Natur-Wissenschaft, seu scientiae naturæ*, pag. 3.

(2) Lydia 1849, pp. 35-38-331 sq. 357; Lydia 1851, p. 310; Propædeut. I, p. 122; Euryst. et Heracles, p. 251, etc.

(3) *Introduct. in philos.*, pp. 307-314; *de Liberte scientie*, pp. 82-111-330. Infelix hic auctor deinceps ad plenam fidei catholicæ negationem delapsus est!!

impiis conventiculis (1) pro certo habent, sacrum imperium divi Petri finem tenere, propterea quod civitatem sanctam novam Jerusalem diræ servitutis jugo subjiciant, et SS^{mum} universi orbis patrem, ducem atque pastorem præfracte divexent, opprimant principio. Stulti et vaniloqui!! se suosque decipiunt, luci terga vertentes. Non est exauktoratus qui dominatur in medio inimicorum suorum instar Petri qui in carcere ante reges atque præsides, imo in ipso martyrii agone credito sibi munere fungebatur, et in successoribus suis vivens, inter potentium iras et vexationes iniquorum imperat et judicium exercet, adeo, ut ipsissima Petri in omnem Ecclesiam suprema potestas in Romano Præsule perseveret ac vigeat. Non est exauktoratus qui in accepta fortitudine petræ perseverans, suscepta Ecclesiæ gubernacula non reliquit; qui in excelso ac sublimi vertice potentiarum sedet, et amictus galea Domini, divina prædictus fulget auctoritate, sacra dogmata, sacros canones quos inter fortasse canon Assumptionis, cunctis populis, cunctis tribubus sub anathematis interminatione p̄f̄finiens. Non agant propterea triumphum imbecilles. Ærumnosis hisce temporibus non est mortuus Rom. Pontificis principatus; sed vivit, ac pleniore vita, quæ de cælo scaturit, mirabiliter atque jugiter florere conspicitur.

3. Quorsum igitur disquisitionem hanc elucubremus? Eo nimur ut afferamus et expendamus argumenta

(1) Confer Gasparem De Luise in opere: « *In Papato vive e trionfa, risposta ai Deputati della Sinistra nella Sessione del 1867.* »

quæ dogmaticæ sententiæ de Virginis Assumptione ferendæ potuerint aliquantisper suffragari. Verum, nos neutquam incessit ardor, ut docentes Doctores nostros quorum discipulos lumbenti animo profitemur, citius dogmaticum de Virginis Assumptione decretum feratur; quum id spectaverimus unice, ut in occasione retundendi veterem nuperrimumque protestantismum Virginis Deiparæ quæ magnis nos innumerisque cumulavit beneficiis, aliquid obsequentis gratique animi officium persolveremus, ut in ejus amore magis magisque ferremur, et naturalem erga illam amoris ac pietatis sensum augeri penes populos foverique contingeret.

Unum restat, ut vos orem, humanissimi lectores, benevolo sitis animo; et si quando venia danda sit, benigni tributatis rogo: quoniam ad ea quæ mihi opus erant ad laborem hunc molliendum, ministraverunt manus istæ. Unde per illustris assertoris de corpore Deiparentis Assumptione verbis alloquor: « Vos ignoscite, velim, mihi, promptumque amimum meum ita suscipite, ac desiderio applaudite, ut imbecillitatis mee interim vos misereat. Quemadmodum enim si quis imperatori, qui populorum suorum gubernacula divinitus suscepit, cui cibis semper conferta mensa, aulaque exquisitorum unguentorum vaporibus perfusa, insueto tempore aut violam colori purpureo similem, aut rosam fragrantissimam spinarum germen, aut denique dulcissimum autumni fructum detulerit; non tam ille muneric exigitatem, quam novitatem spectabit, et eximiam charitatem admirabitur.

bitur, recto plane judicio et sana mente, copiosis vero pulcherrimisque donis agricolam remunerabit; ita quoque si velut in facundiæ hyeme Reginæ flores offeramus, senioque confectam dicendi facultatem ad encomiorum certamina instruamus, ac cupiditatem menti tamquam lapidem ferro adfricantes, aut cogitationem sermonis parentem, non secus atque immaturam uvam exprimentes, exiguum quamdam scintillam orationisque mustum vobis sermonum amatoribus nostrique audiendi cupidis impertiamus, multo libentiori animo benigne nobis favitis (1). »

Sed tu, Virgo Maria, pars mea major et melior, requies mea et gaudium, in quam post Dominum reclinatio mei capitis et mentis habitatio est, plus servulo tuo faveas et ignoscas, qui hoc tibi munusculum inconcinnum dicare sincero corde pellicitur. Ad tuos, Virgo Deipara, pedes quibus ab

(1) Div. Jo. Damas. Or. 2 in Dormit. B. M. V.

exordio tuæ vitæ vaferimi serpentis contrivisti caput, humillime provolatus precor et obtestor, ut in hoc munere fideliter obeundo micis mensæ cœlestis particeps esse queam, ut minutam hanc laudem ad tuum solummodo decus concinnatam tuis possim fidelibus aperire, ut tandem tuus hostis, magna protestantismi viperina soboles, te propitiante, te feliciter aspirante, vincatur. Adsis, o mea Diva, mea facunda poëtria, terræ cœlique pulcritudo, quam scriptoris meæ, imo et vitæ meæ antistitem elegi. Adsis, inquam, huic operi pusillo, et, dum lacrymis obrutus imi tui vestimenti deaurati fimbriam deosculor, piis hisce precibus obsecundare lubenti animo velis. Semel atque semel debitam a te deposco mercedem, nimirum ut honesta vita perfungar, teque cum anima et corpore beatam non in speculo et in ænigmate, sed oculo ad oculum contuear atque perfruar in perpetuam æternitatem.

PARS PRIMA CRITICE

Nequam positivista Renan hoc virus expressit, nempe *criticen in absoluta rei supernaturalis negatione consti-*
stere (1). Nos de Virginis Assumptione perloquentes, ut sacri hujus elementi vindicias peragamus, illud impium quatiam conveillamusque radicitus paradoxon, in hac 1^a parte communistrabimus facto quod habent positivistæ tamquam unicum infallibilemque veritatis canonem, criticam in rei supernaturalis inquisitione et affirmatione specialius sitam esse. Utinam! inito amicitiarum fœdere, divinis humana copulentur, naturalia supernaturalibus, terrena cœlestibus, imamsummis.

ORATIO I.

Caput I.

Somatica Deiparentis Assumptio definibile veritatis objectum suppeditat, quum ratiocinative continetur in verbo Dei dogmatico.

1. Ad penitorem rei de qua agimus intelligentiam ne verborum ambagi- bus implicemur, de notionibus quibusdam præviis quas passim theologi tradunt, heic volumus habere sermonem.

(1) De studiis historiæ sacrae.

Illud objectum definibile vocatur et est quod ex alterutro fonte, sac. nempe Scripturis aut ecclesiasticis Traditionibus hauritur: unde Bartholomæus Card. D'Avanzo in Generali Congregatione Synodi vaticanae de moliendo dogmate loquens, ait: « Ex Spiritu sancti adstantia fiet ut Papa agat sicut oportet; nimirum quoniam adstantia non importat novam revelationem, sed manifestationem veritatis, quæ in deposito revelationis jam continetur; Spiritus sanctus agit et adjuvat Papam ad veritatis conquisitionem ex fontibus divinae revelationis, quæ in sacris Scripturis et Traditione continetur. » Potest autem gemina ratione quidpiam in utroque Dei verbo, scripto et tradito contineri, *explicite* nimirum vel *implicite*. *Explicite* quidem cum disertis conceptisque verbis quædam veritas exhibetur, cuiusmodi sunt quæ in Scripturis et Traditionibus de Christi nativitate, morte, resurrectione, ascensione commemorantur. Ejusdemmodi quoque sunt trinitas Hypostaseon, divinitas Christi, ejus redemptio, aliaque id genus innumera. Pro his veritatibus in Traditione ac Scriptura *explicite* contentis nulla penitus